

TARTÓS HULLÁM

M A R I E - A U D E M U R A I L

M A R I E - A U D E M U R A I L

TARTÓS HULLÁM

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Mindazoknak, akik valaha is
rövid frizurát vágtak nekem,
sötétebb alapon világos tincsekkel.*

A szerző további regényei:

Oh, boy!
Lakótárs kerestetik

*Meglehet, banális ez a dal,
De nekem attól még pazar.*

– ALAIN SOUCHON –

1.

———— A gyakorlat ————

— **G**YAKORLAT?! – csattant fel monsieur Feyrières. – De hát mi ez az újabb agyrém? A kölykök három épkézláb francia mondatot nem képesek egymás után leírni, erre gyakorlatra kell menniük! Először is: miféle gyakorlat ez?

A kérdést az asztal túlsó végén ülő fiához intézte.

– Gőzöm sincs – mormogta Louis. – Aszonta a tanci, hogy nekünk kell keresni valamit.

– „Aszonta a tanci” – majmolta az apja. – Egy utcaseprői gyakorlat, az való neked. Ja, nem is utcaseprő, ma már úgy kell mondani, hogy „közterület-takarító”.

Monsieur Feyrières gúnyosan röhörészett. Ő maga sebészorvos volt. Szép férfi, erős hanggal: egymaga betöltötte az egész étkezőt. Pedig még négyen ültek az asztal körül: a hétéves Floriane, a tizennégy éves Louis, madame Feyrières és Jómami.

– Ha csupán egy hétről van szó – szólalt meg ez utóbbi –, talán tudok neki keríteni valamit.

Monsieur Feyrières biztató mosolynak szánt grimaszt küldött az anyósa felé.

– A fodrásznőm felvesz tanulókat – folytatta Jómami. – A gyakor-
nok majdnem ugyanaz.

Monsieur Feyrières-nek kikerekedett a szeme.

– Fodrászgyakorlat? Louis-nak?

– Fúúú, milyen mázlista! – suttopta Floriane. – Én fodrász szeret-
nék lenni, ha nagy leszek.

Madame Feyrières elnéző pillantást vetett a kisebbik gyermekére,
aki a szerdákat, amikor nem kellett iskolába menni, a Rapunzel Bar-
bie-ja fésülgetésével töltötte. Aztán az édesanyja felé fordult.

– Tudod, anya, nem igazán értem, mit keresne Louis egy fodrá-
szatban.

– Nincs buta mesterség – vágott vissza Jómami, aki tizenhat éve-
sen kezdett a pékszakmában.

– Hát ez pompás lenne! – röhögcsélt tovább monsieur Feyrières,
és úgy tett, mintha egy cégért csodálna a szemközti falon. – „*LOUIS*
– *hölgyfodrász*”.

Minthogy azonban senkinek nem volt más ötlete, Jómami meg-
ígérte, hogy beszél róla Maïtéval, a szalon főnökasszonyával.

– Nem bánnád? – kérdezte aggódva a fiától madame Feyrières.

– Tök mindegy – morogta Louis.

Amikor már a hálósobájukban voltak, madame Feyrières attól tar-
tott, hogy a férje ingerült lesz. Biztosan felhánytorgatja majd, milyen
hóbortos ötletei vannak Jómaminak.

– Alapjában véve – lazította meg monsieur Feyrières a nyakkendő-
jét – nem is olyan rossz dolog ez a gyakorlat. Louis legalább megta-
nulja, mi az, dolgozni, söprögetni, rendet rakni, órákon át állni. Nem
akarok semmit a szemedre vetni, Véra, de burookban neveled ezt a srá-
cot. Épp ideje, hogy megismerje a valóságot!

Monsieur Feyrières hangosan beszélt, széles gesztusokkal, mintha a medikusaival lenne körülvéve.

– A kétkezi munkának is megvannak a maga érdemei – helyeselt félénken a felesége.

Monsieur Feyrières szánakozó pillantást vetett rá.

– Igen. Rádöbbsenti az embert, mennyire fontos továbbtanulni.

A szobájában Louis is pont a tanuláson gondolkozott. A matek merő kinszenvedés volt, francián nem értette, mit akar tőle a tanár, németen folyton elaludt. Időnként megrázta magát, kicsit önérzetből, kicsit azért, mert félt az apjától. Ilyenkor szétválogatta a háti-zsákja aljában hányódó dolgozatokat meg fénymásolatokat, aztán újra visszasüppedt a zavaros ábrándok és gondolatok mocsarába.

A nap kínlódva kelt fel, amikor másnap reggel Louis elindult az iskolába. Kedve támadt kerülni egyet a sétálóutcák felé. A Maïté Fodrázat a Cerche utcában volt, egy péksüteménybolttal szemben. Ahogy elment a kirakat előtt, lelassította a lépteit. Az ajtóra akasztott tábla szerint a szalon 9 és 20 óra között van nyitva, de odabenn már sápadt neonfény pislákol. Egy papucsos nő a követ mosta fel. Felegyenesegett, egyik kezével megtámasztotta a derekát, és az utca felé nézett. Louis érezte, hogy meglátta. Elpirult, és gyorsan eliszkolt. Ennek a fáradtságtól elgyötört nőnek a képe üldözte egész délelőtt. Ő lehetett Maïté, a főnökasszony?

– Én a Vibrádióhoz megyek gyakorlatra – hencegett Ludovic a menzán. – A bemonató állati laza csávó, sztárokkal is találkozhat, meg minden. A múlt héten például az L5, tudod, a csajbanda járt a stúdióban.

Ludovic Janson apja aneszteziológus volt, és gyakran dolgozott együtt monsieur Feyrières-rel. Ezért aztán ez utóbbi eldöntötte, hogy

Louis és Ludovic barátok, és hogy Floriane és Mélissa, a két kishúg, imádják egymást. A szerencsés véletlennek köszönhetően Ludovic és Louis (lám-lám, még a nevük is hasonló!) az idén egy osztályba kerültek.

– Te mit találtál magadnak?

Louis az ujjait ropogatva az osztálytársára nézett. Még mindig nem értette, Ludovic miért ült folyton mellé az órákon, a menzán meg vele szembe. Néha legszívesebben azt mondta volna neki: „Tudod, mit? Baromira nem érdekelsz.”

– Kit érdekel – morogta Louis.

És hangos reccsenéssel rántott egyet az ujjpercein.

– Jó, de mit fogsz mondani a franciatanárnak?

Ludovic rendes diák volt, az aggályoskodó fajtából.

– Egy fodrászszalonba megyek gyakorlatra – vágta be Louis a hatás kedvéért.

– Hülyéskedsz?

Louis azt gondolta, „igen”, de azt mondta:

– Nem.

– És nem félsz? A fodrászok mind... tudod, mik...

Ludovic a csuklóját billegetve nőies grimaszt vágott.

– Ez tőkre olyan volt – dicsérte meg Louis. – De a Maïté Fodrászatban nők dolgoznak.

Gondolatban maga előtt látta az asszonyt, aki felmosott.

– Van köztük egy szőke. Amikor hajmosáskor előrehajol, mindegy kilátszik.

Ludovicnak ettől egész napra elállt a szava.

Amikor Louis este hatkor kijött a suliból, a nap már újra lenyugodott egy puha kis köddunnába. Imitt-amott, a félhomályt áttörve

szürreális fénnel csillogtak a kivilágított kirakatok. Louis-t újra vonzani kezdte a Maïté Fodrászat. Egy pillanatra megállt a járdán. Mintha nem ugyanaz a hely lett volna. A szalon most aranyló fényben fürdött, amit kagyló formájú lámpák árasztottak. A kasszánál a samponok, balzsamok és egyéb hajszépítőszeretek között ott trónolt az igazi madame Maïté, egy kissé testes, erősen sminkelt asszonyság. Az egyik vendéggel beszélgetett, pufók kezét a csuklójára téve. Mintha régi barátnők lennének. A vendég a főnőkasszony gyengéd mosolyától kísérve odébb lépett, és madame Maïté máris egy újabb hölgy felé fordult, aki épp a csekkfüzetét vette elő. Louis megértette, hogy madame Maïté vele éppoly bűbajos lesz, mint az előzővel, és szemét inkább a szalon mélye felé fordította.

A búrák alatt három nő üldögélt sorban, pletykalapokat olvasgatva, hogy megtudják, Michael Jackson tényleg ki akarta-e hajítani a kisbabáját az ablakon, mennyibe került George Clooney villája (hétmillió euróba), és hogy mi volt az a titokzatos betegség, ami ágyának döntötte a monacói herceget (csak egy hörghurut, szerencsére).

Egy alacsony fiatalember szélesen kigombolt fehér ingben sürgött-forgott egy idős hölgy körül: egy kis igazítás a fésűvel itt, egy fújás hajlakk ott, tükröt, tükröt kérek! A felszólítás egy fehér köpenyes fruskának szólt, aki sebtében oda is hozott egy kerek tükröt, hogy a kedves vendég minden szögből megcsodálhassa a kontyát.

A fodrászatnak galériája is volt. Ahogy Louis a nyakát tekergette, hogy oda is föllásson, egyszer csak azt hitte, a szökeség, akit kizárólag Ludovic kedvéért talált ki, testet öltött. Épp a lépcsőn billegett lefelé olyan túsarkúban, amelyet csak a kódolt csatornákon lehet látni késő este. Felül testhez álló fehér pólót viselt, *Maïté Fodrászat* felirattal, keblei olyan fenségesen úsztak előtte, mint hajó faragott orrfigurája. Louis-t elkapta a vágy, hogy közéjük fúrja a fejét: előrehajolt.

Bumm! A homloka nekikoccant a kirakatnak. A valóság bizony kemény tud lenni.

Hazaérve a kishúgát a nappaliban találta. Barbizott, közben a *Bűbajos boszorkákat* nézte a tévében. Louis leült mellé a szőnyegre, és a Rapunzelt kezdte babrálni. Észrevette, hogy a hosszú szőke haj össze van gubancolódva, és a hajkefével, ami mindig a kanapén hányódott, elkezdte kibontani.

– Megjöttél, Louis? – hallatszott hirtelen az anyjuk hangja.

A fiú gyorsan ledobta a babát. Madame Feyrières mosolyogva lépett be a nappaliba.

– Van egy jó hírem a gyakorlatoddal kapcsolatban. Beszéltem Nadine-nal.

Nadine Janson Ludovic és Mélissa anyja volt. Louis nyugtalanul ráncolta a szemöldökét.

– Ismer valakit, aki a Vibrádiónál dolgozik, és fogad gyakornokokat.

– Na és? – Louis csak ennyit volt képes kinyögni.

– De hát az... „zsír” lenne, nem? – hebegte az anyja. – Ludovic is oda megy.

Louis szemében a harag szikrája villant.

– Én nem akarok.

– Nem akarsz? – visszhangozta madame Feyrières szemlátomást értetlenül.

– Ludovic egy tökfej.

Madame Feyrières megrendülten csapta össze a kezét.

– Ludovic? De hiszen jó tanuló!

– Na és?

Floriane, aki élénk érdeklődéssel követte a beszélgetést, helyénvalónak gondolta, ha a bátyja segítségére siet.

– Velem ugyanez a helyzet. Szerintem meg Mélissa tökféj.

– Mélissa?

Madame Feyrières levegő után kapkodott.

– De hiszen ő egy aranyos kislány!

– Igen, az – mondta megengedően Floriane –, de attól még tökféj.

Louis elnevette magát. Aztán látta, hogy az anyjuk teljesen össze van zavarodva. Ő csak jót akart.

– Ne aggódj! – mondta neki. – Majd Jómami ízéjébe megyek.

– Mizéjébe?

– Hát abba a fodrászizébe... szalonba vagy hova – dörmögte Louis.

Érezte, hogy fülig vörösödik, és az ujjait ropogtatva hátat fordított az anyjának.

Jómami egy csütörtöki napra beszélt meg találkozót Maïtéval.

– Csütörtökön nem szoktak sokan lenni nála – magyarázta az unokájának.

– De mit mondott: beleegyezik?

– Előbb látni akar. Kipucolhattad volna a cipődet.

Louis-nak eszébe jutott, hogy az a fölső van rajta, amit leevett Nutellával. A nagymama idegessége kezdett átragadni rá is, annál is inkább, mivel Jómami bevallotta, hogy nem olyan régóta jár ebbe a fodrászatba.

Ez a csütörtök reggel a békés nyugalom ideje volt a Maïté Fodrászatban. A tanuló lány egy rajz pontjait kötötte össze egy *Miki egér* magazinban, amit az egyik kis vendég felejtett ott. A szőke szépség lélegzet-visszafojtva kente fel a második réteg gyöngyházfényű fehér lakkot a körmére. Madame Maïté az orra hegyére csúszott szemüveggel az ÁFA rejtelseibe mélyedt a számlakönyvében, míg az alacsony kis

fodrász egy idős úr kefefrizuráját fejezte be, akit mindenki csak „ezredes”-nek szólított. Madame Maïté olyan mosollyal ajándékozta meg Jómamit, ami sokat elárult az iránta érzett barátságáról.

– Ez itt az unokám – mutatott Louis-ra Jómami. – Tudja, a gyakorlat miatt jöttünk...

– Ja? Persze.

A főnökasszony mosolya összébb szűkült. Szemügyre vette Louis-t, a fiúnak lángba borult az arca.

– Itt vannak nála az iskolai papírok, amiket alá kell írni? – kérdezte.

– Igen, asszonyom – felelte Louis, igyekezve a lehető legmélyebbre színezní a hangját.

– Van fehér inge?

Louis-t kicsit zavarta ez a harmadik személyben történő vallatás, de azért kibökött egy „igen, asszonyom”-ot.

– Csak nyugodtan dolgoztassa meg alaposan – szólalt meg Jómami.

Az alacsony kis fodrász ekkor odament a pulthoz, és a főnökasszony fülébe súgta:

– Egy mosás-vágás az ezredesnek.

– Köszönöm, Fifi! Ruhatár volt? – kérdezte madame Maïté.

– Garance intézi – felelte Fifi.

Louis szeme ide-oda vándorolt közöttük a beszélgetés alatt. Fifi, Garance, ezredes – mi ez: filmforgatás?

– Mikor akar kezdeni a fiú? – tanúsított ismét érdeklődést Louis iránt a főnökasszony.

– A gyakorlat huszadika hétfőtől huszonnegyedike péntekig tart – felelte Louis.

– Jól van. Tehát akkor fehér ing, tiszta haj. Kilenckor nyitunk.
A hétfő viszont szünnap. Szóval csúsztassuk el keddtől szombatig.

A hazafelé úton Jómami összefoglalta a benyomásait.

– Az urának nem lehet móka és kacagás minden napja.

Louis pedig azon morfondírozott, nem fogja-e megbánni, hogy
nem a Vibrádiót választotta.

2.

Huszonegyediké, — — kedd

LOUIS PÉNTEKEN IS, MEG SZOMBATON IS ELMENT a Maïté Fodrászat előtt. Minden alkalommal Fifit kereste a szemével, alaposan megnézte magának. Nagyon szűk nadrág, magasított talpú bőrcipő (Fifi nagyobbnak akart látszani), kissé buggyos ujjú ing, a csuklóján karlanc. Valamivel távolabb Louis szemügyre vette magát egy kirakatban. Kapucnis kabát, farmer, edzőcipő. Siralmas. Düh öntötte el, valamiféle szavakba nem foglalható düh.

Hétfő reggel csak tízkor kezdődött az első órája. Senki nem volt otthon. Ezt kihasználva Louis kutakodni kezdett az apja szekrényében. Monsieur Feyrières nem volt túl magas, ő viszont az utóbbi időben nagyot nőtt. Felpróbált egy fehér inget, és kénytelen volt megállapítani, hogy azért még nem olyan vállas, mint az apja. De ha lazára hagyja? Kigombolta a nyakát, előbb egy gombot, aztán még egyet, majd a kezeit a farzsebbe csúsztatta.

– Menő – mondta a tükörképének.

A szövetnadrágról azért lemondott, és a saját holmijai közül választott egy simára vasalt farmert. Még egyszer megsejmelte magát a tükörben.

– Megjárja.

Hátravolt még a cipő kényes kérdése. Nincs más megoldás, be kell áldozni a Jómamitól kapott száz eurót.

Ki gondolta volna még két héttel ezelőtt, hogy a születésnap ajándékpénzét tatteroknak való cipőre fogja költeni? Márpedig Louis ezt tette. Este a fürdőszobában végre tetőtől talpig megcsodálhatta magát.

– Szerelmes vagy? – szólalt meg a háta mögött egy vékony hangocska.

Floriane áhítattal bámult rá. Louis az ajkához emelte az ujját. A szívet áthatolhatatlan burok övezte. Még saját magának sem volt oda bejárása.

Kedden reggel korábban érkezett. A még egészen fel nem ébredt neonlámpák fényében a takarítónő bágyadtan tisztogatta a tükroket. Louis egy kis ideig a nyakát behúзва toporgott a szitáló ködben. Aztán észrevette, hogy a bőrcipője kezd mattá válni. Újra azt a néma dühöt érezte önmagával szemben, amit már korábban is, és gyorsan bemenekült a péksüteményes bolt előtetője alá. Közben véletlenül meglökött valakit, aki már ott állt.

– Na de... – tiltakozott egy ballonkabátban didergő fiatal nő.

– ‘csánat.

Louis oldalról rásandított. A szép szőke volt, csak felismerhetetlenül. A haját sietősen kontyba fogta, az arcán semmi festék, vörös szemekkel, szipogva fonta szorosan magára a karjait. Louis egyszerre

volt szomorú és csalódott. Mintha egy istennőszobrot a földre taszítottak volna a vadak.

– Ah! – lehelte a fiatal nő, amikor a szalonban felgyulladt az őszes lámpa.

Elindult a tűsarkain kocogva. Louis nem sokkal lemaradva követte. Amikor benyitott a szalon ajtaján, hátrahőkölt.

Madame Maïté már ott ült kifogástalan sminkben. Pedig Louis nem is látta bemenni. Mintha egyszeriben materializálódott volna a pultja mögött.

– Be óhajt jelentkezni?

Madame Maïté bizony megfeledkezett Louis-ról.

– Nem, én a... a gyakorlat miatt jöttem – hebegte a fiú, aki hiába nézett körül, nem volt ott a nagynyja, hogy segítsen.

– Gyakorlat? Ja, igen, a gyakorlat... Istenem! – sóhajtotta madame Maïté. – Na jó, ne maszatolja össze nekem a követ. Rakja be a holmiját a ruhatárba!

– Igen, asszonyom.

Louis életében először élte át azt, hogy saját magáért felelős. A kabátját felakasztotta egy vállfára, majd az egyik tükörben ellenőrizte az öltözékét.

– Szép jó reggelt mindenkinek! – hallatszott egy magas, vidám hang.

– Jó reggelt, Fifi! Itt van a kis gyakornok, foglalkoznia kéne vele, ha nem gond.

Louis koloncnak érezte magát. Fifi azonban rámosolygott.

– Megtanítom kávéat főzni – súgta oda neki bizalmas hangon.

Kávéval kellett ugyanis kínálni a vendégeket, hogy kellemesebben teljen nekik az idő.

– Vagy teával, ha inkább azt kérnek. Itt vannak a filterek. Vanília vagy Earl Grey. És fel is tud majd söpörni, ugye? Megbeszéli Garance-szal?

Roppant udvariasan beszélt, finom, apró mozdulatokkal gesztikulálva. Louis kerülte, hogy ránézzen. Fifi nem volt túl jóképű, és kínosan csúnya pattanásait alapozóval igyekezett elfedni. Viszont tántoríthatatlanul kedves volt.

– Megtenné, hogy felvisz egy csésze teát Clarának a galériára?

– Igen, uram.

– Ó, szólítson csak Fifinek!

– Ez a neve? – kérdezte csodálkozva Louis, és arra gondolt, kiskutyákat szoktak így hívni.

A fiú naivitása megneveltette a fiatal fodrást.

– Nem. Philippe-nek hívnak.

Louis haragudott magára az ostobasága miatt. Fogta a csésze kávéját, és felment az emeletre.

– Jó reggelt, kisasszony! A kávéja.

– Ehe – hallatszott a válasz.

Clara mentségére szóljon, hogy épp szájfényt kent az ajkára. Louis tátott szájjal bámulta. Clarát mintha kicserélték volna. A haja különleges kontyba volt fésülve, alul néhány szabadon hagyott tincs kunkorodott, arcszíne akár a törékeny porceláné. Ki sejthette volna, hogy ugyanez a fiatal nő néhány perccel ezelőtt még visszafojtottan zokogott a péksüteményes eresze alatt? Egyedül szeme mélyének borúsága árulkodott még egy kicsit róla. A tükörben észrevette Louis-t.

– Mi az, sose láttál még lányt?

Louis gyorsan visszakotródott Fifihez a földszintre.

– Jó reggelt, madame Rémy! Micsoda egy idő!

A főnőkasszony egy ziháló, széle-hossza-egy asszonyságot fogadott ily módon.

– Mindjárt elveszjük az esernyőjét. Garance! Ja, nem is, ő még nem jött meg. Louis, kicsikém...

Louis rémült szemeket meresztett.

– Vegye el madame Rémy esernyőjét! Meg a kabátját. És hozzon ki egy köpenyt!

Csak úgy záporoztak az utasítások a főnőkasszony szájából.

– Felvett még egy tanulót? – érdeklődött madame Rémy.

Madame Maïté csupán fél pillanatig tétozózott.

– Ööö, igen.

Ez a gyakornok-dolog fárasztotta. A tanuló, az ugyanaz. Louis tele kézzel iparkodott a ruhatár felé. Menet közben aggodalmas pillanást vetett Fifire.

– Egy köpenyt – artikulálta némán a fiatal fodrász.

A köpenyek a ruhatárban lógtak. Louis lekapta az első, ami a keze ügyébe esett, egy kiskacsamintás rózsaszínt. Visszament madame Rémyhez, odanyújtotta neki. Az asszony felnevetett.

– Ugyan, ugyan, Louis – dohogott madame Maïté –, ez a gyerekeknek van.

De aztán ő is elnevette magát, annyira vicces volt az a kis köpeny, ahogy ott lógott a kövér madame Rémy orra előtt. Louis bezzeg nem volt hajlandó nevetni. Meg volt sértődve.

– Na, igyekezzen már, hozzon gyorsan egy másikat! – pirított rá madame Maïté. – Mit mondjak, nem valami talpraesettek ezek a mai fiatalok.

Louis visszasomfordált a ruhatárba, közben legszívesebben visszaszólott volna: „Ezt meg fogom mondani Jómaminak!” De erőt vett

magán, leakasztott egy megfelelő méretű köpenyt, és segített madame Rémynek belebújni.

– Parancsol egy csésze kávé? – kérdezte Fifi bizalmas hanghordozását utánozva.

– Egy teát, legyen szíves!

Újabb vendég dugta be a fejét az ajtón.

– Beférek egy fészülésre?

– Természetesen, mademoiselle Rapoport. Clara! Louis, menjen, és keresse meg Clarát!

Szerencsétlen Louis épp most találta meg az Earl Grey-filtereket. Felszaladt az emeletre.

– Vendége jött! – kiáltotta, és már rohant is vissza.

– Tegye be a ruhatárba mademoiselle Rapoport holmiját, Louis!

– Igen, asszonyom.

Megint megcsendült az ajtón lévő harangocska.

– Maradhatok? – kérdezte egy úr.

– Csak egy kis frissítés lesz? – kérdezett vissza madame Maïté.

Louis meg akarta mutatni, hogy máris a helyzet magaslatán áll.

– Teát vagy kávé?

Kitört az általános nevetés. Fifi megszánta Louis-t, és elmagyarázta neki, hogy az úr frizuráját kell egy kicsit „felfrissíteni”, megigazgatni. Ezúttal már Louis is nevetett saját magán.

– Odafáradna a fejmosóhoz, madame Rémy? – szólt Fifi. – Azonnal foglalkozom önnel is, uram. Louis, ruhatár!

Tiszta örültekháza volt. Garance továbbra sem jelentkezett, és mintha ezen a kedd reggelen mindenkinek a Maïté Fodrászatra lett volna szüksége. Louis egykettőre beletanult. Tea, kávé, ruhatár.

– Tudsz söprögetni? – kérdezte Clara egy hajvágás után.

Ő volt az egyetlen, aki tegezte.

Végre Garance is befutott riadt arccal.

– Ezer bocs – rogyott rá szinte a pultra. – Nem tehetek róla. A vilamos az oka. Nem járt ma reggel.

– Ugyan már, Garance, ne beszélj nekem hülyeségeket! – teremtette le halkan madame Maïté.

A szeme szikrát szórt.

– Így sosem lesz meg a szakmunkás-bizonyítványod. Meg is mondom majd a magamét az iskolának.

Garance a sírás szélén állt.

– De esküszöm, madame Maïté, hogy...

– Garance! – kiáltotta Fifi. – Leöblítéd a vendéget?

A tanuló lány máris iszkolt az üzlet végébe. Menet közben oda-súgta a fodrásznak:

– Elaludtam.

– Nem kéne minden este bulizni – felelte Fifi, és a fenekére paszkolt.

Garance a fejmosóhoz igyekezve kis híján nekiment Louis-nak.

– Hát ez *mekki*?

– Nem Meki, hanem Louis – tréfált Fifi. – Az új lovagod.

A két kamasz bizalmatlan pillantással mérte végig egymást. Közben azonban egyre többen és többen érkeztek, s mindketten el voltak foglalva egészen délig.

A szalonban egyfajta lázas vidámság uralkodott. Az ammónia csípte az orrot, a lakk kaparta a torkot. Garance a csavarókat adogatta Fifinek egy berakáshoz, Louis a fóliadarabokat nyújtotta oda egyenként Clarának, aki melírozást csinált madame Rémynek. Valahányszor a vendég felé hajolt, Louis-nak akadálytalan belátása nyílt a dekoltázsába. Madame Rémy egy idő után ki is szúrta, és csipkelődve megjegyezte:

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Vigyázzon, Clara, ha még jobban előrehajol, nem lesz több rejtegetnivalója.

– Ó, csalódott lenne!

Úgy tett, mintha sutyorogna, de Louis teljesen tisztán hallott mindent.

– A fele nem igazi. Akár Fifinek is lehetne ekkora.

Fifi a szemét forgatva próbált sértődöttnek mutatkozni, amin csak még jobban nevetett mindenki. „Muris egy hely” – gondolta Louis. Viszont már majd meghalt az éhségtől, de senki nem beszélt ebédéről.

– Jó, kinek mit hozzak? – szólalt meg egyszer csak Garance.

Ez az egyszerű kérdés rendelések és utasítások özönét indította el.

– Nekem egy vajas-sonkás szendvicset, de kevesebb vajjal, mint tegnap, és legyen benne uborka.

– Nekem egy vegyes zöldségsalátát, de szósz nélkül. És reszelt répát.

– Ki akar megfelezni velem egy adag sült krumplit?

– Én! De a sót külön hozd hozzá.

Garance csak sóhajtozott, és a homlokát törölgette a kezével. Amúgy tök mindegy, úgyis úgy csinálja, mint máskor, majd hoz, amit hoz.

– Várjanak, felírom egy papírra! – szólt közbe Louis.

És meg is tette akkurátusan, észre sem véve, milyen dühös pillantásokat vet rá Garance. Aztán bement a ruhatárba a kabátjáért.

– Majd én elmegyek.

Adtak neki egy kis pénzt, és ő elindult, mit sem sejtve arról, mennyi átok zúdul utána – minden, ami Garance-nak csak eszébe jutott. Ellopta tőle a nap legjobb részét! Rendszerint egy órát is ellődörgött bevásárlás címén, minduntalan arra hivatkozott, hogy kilométeres sorok álltak előtte.